

holmec, siv grad na njem, stolpi in hiše krog njega — belo Ljubljano pozdravljam! Lepo, prijazno mesto si, ali po tebi se mi nikakor ne toži, kajti tisočkrat ljubše mi je mirni, pokojni kraj, kjer zdaj prebivam in kjer sem bliže naravi kakor med tvojimi zidovi. —

Večer je jako lep, zapice, ki so spremljale dan k počitku, šepečejo še po dolini. Po njej hodim in ne morem se nasititi ogledovanja narave, ki se začenja kinčati zlatom in bakrom, ki ju vsiplje zarja na-njo. Med tem se pogovarjam s kmečkimi ljudmi, kar je za-me veliko veselje, in veste, otroci, da sem vselej srečna, ako mi bistroumen starček, ali pa prosta ženica pravi, da sem jim prav po volji. — Mračí se, zvonenje angeljskega češčenja se glasi in čuj! iz hiše, ki je zdaj moj dom, slišijo se slavčkovi glasovi, kateri čversto in krepko in vendar omamljivo mehko in sladko navdušen „Ave“ zemlji in nebu pojó! Hvala Bogu, ta slavec poje vse leto, pred Kresom in po Kresu, in kdor ga čuje, temu se joče in smeje serce od veselja. Pridite k meni, mladi prijatelji, — pa zares, ne samo v duhu — da ga slišite, lepo slovensko pesen vam bode zapel in v hipu se boste v Dolu udomačili. Še mesec dni ostanem tukaj.

Čas je pismo končati — kaj pravite, da je postalo tako dolgo? — Temno je vže in jutri bode spet treba zori naproti hiteti. Lepa, velika gospá s čudapolnimi očmi bode kmalu po svetu hodila. Vže čujem šumenje svilne njene obleke, siva je kot večerna megla. Kar imá najlepših in najbolj svetlih biserov, ti so vsi vam namenjeni. Lehko noč tedaj, ljubčki moji, priporočam vam natanko paziti, da mi poveste, kar se vam bode sanjalo nocoj! —

Pošteni starček.

Ob času sedemletne vojske je poslal nek vojskovodja svoje konjike v bližno vas po kermo za konje. Gredó in pridejo do neke ubožne kmečke hiše, kjer dobé sivega starčka, ki je ravno stal na pragu. Prosijo ga, da bi jim pokazal kako njivo, kjer bi si kerme nakosili. — Ko je postrežljivi starček pelje memo neke njive, na katerej je rasel ječmen, pravijo mu vojaki: „Tukaj le je zadosti kerme.“ Ali starček jim odverne: „Idimo le naprej, dobili bomo še druge.“ Vojaki gredó naprej in pridejo do druge njive, in to njivo jim pokaže starček. Naglo skočijo vojaki raz konj in si nakosé prav obilo ječmenovke, katero navežejo na svoje konje in se potem zopet nazaj podadó. Med potjo pa eden vojakov vpraša starčka in pravi: „Oče! vi ste nas po nepotrebnem peljali tako daleč; na pervej njivi je bila lepša ječmenovka nego je ta.“ „Vse mogoče“ odverne pošteni starček, „ali ta je bila moja, una prva pa ne!“

P. Gros,